

Мариана Тинчева-Еклесия
Зовът на камбанките в
Майнц

И не само за тях се моля, но и за ония, които по тяхното слово по-
вярват в Мене, да бъдат всички едно: както Ти, Отче, си в Мене, и Аз
в Тебе, тъй и те да бъдат в нас едно – та да повярва светът, че Ти си
Ме пратил.

(Йоан. 17:20–21)

Над 50 000 вярвачи от цял свят се събраха в средата на юли в романтичния германски град Майнц, за да почетат големия празник на Католическата църква Католикентаг. Защо именно в старинния Майнц се стекоха християните? Защото точно тук преди 150 години са започнали да се провеждат тържествата. По онова време градът навярно не е бил толкова голям и динамичен, но със сигурност някои днешни реставрирани църкви, запазени улици и домове в центъра му, пренасят спомена за първия празник на германските християни, определили се като католици.

Макар че историческата съдба е разделила вярвачите християни на католици и протестанти, макар че официално празникът в Германия се организира през година ту от едните, ту от другите, стълпотворението от поклонници по улиците на подновения град за сетен път доказва, че Христос е един и вярата в Него е неделима независимо от църковните различия. Неслучайно тук вече сериозно се обсъжда идеята за единен християнски празник в навечерието на третото хилядолетие. Тази тенденция привлича все повече и повече привърженици сред младите хора. Те, без да чакат официалното ѝ обявяване, заедно участваха в многохилядното литийно шествие пред катедралата на града, където момичета и момчета раздаваха малки символични камбанки, придружени с кратък текст: „Ние призоваваме за единство на вярвачите“. Техните възгласи, песни и молитви в прослава на Бога ни внушаваха усещането, че в ден като този не съществуват различия и прегради, а вратата на рая се отваря с миротворно чувство за всички вярвачи в Него.

В групата на гостите, поканени от България, имаше православни и католически християни. Ние, пристигналите по линия на хосписа „Милосърдие“, се запознахме с опита на благотворителното хоспис движение в Германия, което има далечна история. Традицията, обновена с всички постижения на медицината, до днес има една цел – грижа за хората в неравностойно положение до края на живота им. За ношуване и храна бяхме настанени в болницата „Свети Винсент и света Елизабета“. В един от корпусите на огромната сграда бяха и сестрите от ордена на Св. Винсент, отrekli се от личния си живот в ранна младост, за да превърнат милосърдието в свой път към Бога. Имахме възможност да разговаряме с тях и на живо да се докоснем до великодушието, с което помагаша на болните. Макар на възраст, те изпълняваха безотказно всяко желание на безпомощните пациенти, като ги утешаваха в болката и се молеха за спасението на душите им. Повечето от тях са преживели кошмара на Втората световна война. Тъкмо вярата в обновяващия се живот

ги е въздигнала да се посветят на нова Германия, като служат в домове за деца без родители или на семейства, тежко пострадали от военните действия.

Пред централния вход на болницата има скулптура на жена, която впечатлява с красотата си. Едната ѝ ръка е прикрита, а видът ѝ задължава госта да попита: – какво изразява скулптурата? На този въпрос служителка ни обясни, че това е скулптура на света Елизабета, патрон на болницата. Тя била християнка, омъжена за богат херцог, който не обичал бедните хора. Неговата съпруга тайно им носела храна през нощта, за да не бъде забелязана. Една вечер, като вървяла по коридор в двореца с панер хляб за гладните, дочула стъпки. Тя бързо скрила хляба под дрехата си, а на въпроса на съпруга си какво крие там, отговорила: „Рози.“ Когато се наложило да покаже скритата си ръка, Бог превърнал панера с хляб в букет рози...

От болницата до стария град се стига пеша за двадесет минути. Окосени тревни площи, цветя, безупречно чисти улици; удобни тротоари за пешеходци и велосипедисти. Като че стопаните на града не спят и през нощта, за да създават уют; да обновяват града по високия немски стандарт за ред и право.

Предпочитаме да ходим пеша, макар че картите ни включваха безплатен транспорт в Майнц и околностите, безплатно нощуване и храна, безплатно участие във всички мероприятия – концерти, изложби, дискусии...

Върху неголяма площ на старинния площад се виждаше ефирната „Стена на мира“. Млади хора раздаваха листове, върху които всеки човек може да нарисова или да напише на родния си език какво мисли за мира като християнска ценност; как можем да го постигнем в семейството, в работата си, сред приятели, в родината си, по света... „Стената на мира“ е започната преди десетина години и продължава да се надгражда по времето на празници, където и да се провеждат те в Германия. Вълнуваща идея! Когато напишеш нещо с молива от душа, ти се струва, че си поставил тухла в невидимия храм на Бога!

По уличките, очертани от невисоки старинни къщи с островърхи покриви, до късни часове течеше, ала не изтичаше живата река от гости, пристигнали за празника от близо и далеч. Подвижни колички предлагаша вода, плодове, сандвичи, бира. В близост до тях млади домакини раздаваха разноцветни човечета от хартия и обясняваха, че от едната страна на човечето трябва да напишем това, което обещаваме да извършим за нашите близки, нуждаещи се от помощ. От другата страна на

човечето имаме право да напишем всяко свое желание, което ни се струва неосъществимо, ала се молим на Бога да ни помогне за неговото постигане. Имаше едно много важно условие: Бог ще изпълни нашето желание, ако ние помогнем на онези, които се нуждаят от нашата помощ. Странно защо ли всички изписвахме по дума-две за онова, което сме готови безвъзмездно да предоставим на другите, а онази страна на човечето, на която записвахме своите желания, най-често беше изписана със ситни букви и дори някои искаха да получат второ хартиено човече, за да изпратят повече послания до Всемогъщия...

На четвъртия ден, по време на общата прощална молитва в парка на Майнц, в мига, в който се чу последното „Алелуя“, плисна топъл летен дъжд. Мокри, но весели и изпълнени с надежда, отправихме в един глас молитва за мир на земята и любов между хората!

Няколко души от нашата група се запитаха дали може някога Българската православна църква да направи подобно международно тържество на родна земя. Отговорихме си по сходен начин, с различни прогнози и очакване. В крайна сметка разбрахме, че ако такава импозантна инициатива започне плахо до края на второто хилядолетие от Рождество Христово, то нейната пълнота и разгръщане, подобно на тази в Майнц, има вероятност да достигнат успех през следващите 150 години. Докато обществото и Църквата станат едно тяло и една душа, сходни с това на културата, икономиката, стандартите и ценностната система в добре развитите страни на Западна Европа.

Юни 1998 г.

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11463>]